πρέπει νὰ διολισθήσῃ ἔξω τὸ ἐλάχιστον φῶς. Καὶ ἤδη εὐαρεστήθητε νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐνταῦθα ὅ,τι κάλλιον. Κατευνάσατε τοὺς φόβους σας, ἐὰν ἔχετε ἀκόμη τοιούτους, καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὑπάρχει ἐνταῦθα εἷς Γάλλος, ὅστις σᾶς εἶνε ὅλως ἀφωσιωμένος.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔφερεν εὐγενῶς εἰς τὰ χείλη του τὴν χεῖρα τῆς μελαγχροινῆς νέας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς ὀχληρός.

Ἦτο οὗτος εἷς τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἠγρύπνουν ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ ὅστις ἤρχετο ν' ἀναγγείλῃ ὅτι τραυματίας τις, μετατοπίσας τὸν ἐπίδεσμόν του καὶ ἀπολέσας ἱκανὸν αἷμα, ἐφαίνετο λιπόθυμος.

Ὁ ἰατρὸς ὑπετάχθη μετὰ μεγίστης δυσθυμίας εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐξῆλθε βλασφημῶν ἐνδομύχως.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέμειναν μόναι.

— Θέλετε νὰ καθίσητε, κυρία ; ἠρώτησεν ἡ νοσοκόμος.

— Μὴ μὲ καλεῖτε κυρίαν, σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγκαρδίως.—Ὀνομάζομαι Χάρις Βράνδον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά σας;

Ἡ νοσοκόμος ἐδίσταζε.

— Δὲν εἶνε τόσον ὡραῖον ὡς τὸ ἰδικόν σας, ἐψέλλισε. Καλεῖτέ με Μέρσην Μερρίκ.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Μήπως εἶπεν ὄνομα, ὅπερ δὲν τῇ ἀνῆκε ; Ὑπῆρχε κακή τις φήμη προσκεκολλημένη εἰς τὸ ἀληθὲς ὄνομα, ὅπερ δὲν ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1η τοῦ ἔτους

ΤΩΙ ΑΙΣΩΠΩΙ

«Μητέρα . . . δὲν θὰ σηκωθῶ σήμερα καθόλου ; ...

— Ὄχι, παιδί μου, κάνει πολὺ κρύο ... Μιὰ 'μέρ' ἀκόμη τί θὰ πάθῃς ; . . . κάθησε στὴν ἡσυχία σου. Σηκώνεσαι αὔριο ποῦ εἶνε πρωτοχρονιά.

— Καλά, μητέρα...»

Καὶ τὸ παιδίον ἐπανακλείει τὰ βλέφαρα, καὶ ἀνεγείρει μέχρι σιαγόνος τὸ ἐρυθρὸν κλινοσκέπασμα, καὶ μένει οὕτως ἤρεμον ἐντὸς τῆς μικρᾶς του θαλπνῆς κλίνης... Κρῖμα νὰ ἦνε ἀσθενές ! ἀσθενὲς ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας, τὰς θορυβώδεις παραμονὰς τῆς πρωτοχρονιᾶς ... Καὶ τὰ καταστήματα ἔχουσιν ἤδη ἐκθέσει τόσον ὡραῖα ἀθύρματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται αὐτὸ νὰ θαυμάσῃ...καὶ τὰ ἄλλα παιδία τὰ ὑγιᾶ διέρχονται κάτω μὲ συρίκτρας καὶ μὲ κρόταλα, εὔθυμα, γελῶντα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδιά των . . . Ἀλλ' αὔριον, τὴν μεγάλην ἡμέραν, θὰ ἐγερθῇ. Τὸ ἐπέτρεψεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἡ μήτηρ. Θὰ ἐξέλθῃ μὲ τὰ λαμπρά του ἐνδύματα εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον προθάλαμον, τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου, καὶ ἐκεῖ θὰ δεχθῇ ὅλων του τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοὺς ἀσπασμοὺς καὶ τὰς εὐχάς, καὶ ἡ εὐρεῖα τράπεζα θὰ καλυφθῇ ἐκ τῶν δώρων, τῶν ἀθυρμάτων, τῶν σακχαρωτῶν, τῶν χρυσῶν βιβλίων ... τὰ ὁποῖα θὰ ἀνταναπαυθῶνται ἐπὶ τῆς μελανῆς αὐτῆς στιλβηδόνος ... Καὶ μετὰ μεσημβρίαν θὰ περιέλθῃ μετὰ τοῦ πατρός του τὰ ρωποπωλεῖα, καὶ θὰ κάμῃ ἐπισκέψεις, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάφορτος πάλιν δώρων καὶ εὐχῶν ...

Αὐτὰ ὀνειρεύεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ τὰ γλυκέα του ὄνειρα διακόπτουσι κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, αἱ συρίκται, οἱ κωδωνίσκοι, τὰ κρόταλα καὶ οἱ γέλωτες ...

Β'

«Μπᾶ !...'δικό μου εἶνε καὶ αὐτό, μπαμπᾶ ;

—'Δικό σου... κι'αὐτό, παιδί μου,'δικό σου ... κι' αὐτὸ ἀκόμη ... σοῦ τῶστειλε ἡ θεῖτσα σου ... βλέπεις τί ὡραῖο ;... κι' αὐτό ...

— Ὅλα !...»

Τὸ παιδίον μορφάζει χαριέστατα κατ' ἀρχάς, καὶ ἐκρήγνυται κατόπιν εἰς ἀργυρόηχον γέλωτα. Ὅλα... μάλιστα, ὅλα εἶνε ἰδικά του ! τὸ ἀτμόπλοιον μὲ τὰς πολλὰς σημαίας, ὁ σιδηρόδρομος μὲ τοὺς πρασίνους τροχίσκους, τὸ ροδόχρυσον βιβλίον μὲ τὰς εἰκονογραφίας, ἓν ξίφος, ἓν τύμπανον, ἓν πιλίκιον ... Καὶ τόσαι ἀνθοδέσμαι ; καὶ ἡ μπομπονιέρες ;... Ὤ, πόσον εἶνε σήμερον εὐτυχὲς τὸ παιδίον ! Αἰώνιον μειδίαμα διαστέλλει τὸ μικρόν του ρόδινον χεῖλος, καὶ λάμπουσιν ἐκ τῆς χαρᾶς οἱ μεγάλοι του καστανοὶ ὀφθαλμοί ... Δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο ἀσθενές. Ἀκτινοβολεῖ ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν, μὲ τὸν μεγάλον χρυσοειδῆ κόσυμβον τοῦ λαιμοδέτου, μὲ τὰ μικύλα στιλπνὰ ὑπόδημάτια, μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους, μὲ τὰς εὐτραφεῖς παρειάς. Ἡ ἀνάρρωσις νὰ συμπέσῃ μὲ τὴν πρωτοχρονιάν... ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ὑγείας μὲ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους, ὦ, ἦτο ὡραῖος οἰωνός ! Ἡ εὐτυχία του ἦτο γλυκεῖα, ἀμιγής. Ἡ τράπεζα ἐκείνη ἐπληρώθη κομψοτεχνημάτων πολυχρόων, στιλπνῶν· αἱ εὐχαὶ ἀντήχουν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ὁμοῦ μὲ τοὺς πολυειδεῖς κρότους τῶν ἀθυρμάτων, εἰς τὸν προθάλαμον τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου. Τίποτε δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον. Ἔπαιζεν, ἐτρύφα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ φαιδρᾷ ἐνσαρκώσει τῶν ὀνείρων του, ἐν μυροβόλῳ τινὶ πραγματικότητι, ἄνευ κόρου, ἄνευ ἄλλων ὀνείρων.

Καὶ ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀνταπεκρίνετο τὸ παιδίον ὑπερήφανον πρὸς τὰς συρίκτρας, τοὺς κωδωνίσκους, τὰ κρόταλα καὶ τοὺς γέλωτας ...

Γ'

«—Ὦ ναί... ἐδιασκέδασα πολύ, μπαμπᾶ μου !

— Αἴ, τί λές λοιπόν ;... δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πᾷς αὔριο καὶ 'ς τὸ Σχολεῖο ;.. ἔχεις τόσες ἡμέρες... εἶσαι καλά... δὲν εἶσαι καλά ;

— Καλά, μπαμπᾶ μου...»

Καὶ μὲ κατηφὲς πρόσωπον βαίνει θλιβερῶς πρὸς τὴν μικράν του κλίνην τὸ παιδίον. Ριγεῖ συστελλόμενον ὑπὸ τὰ ψυχρὰ κλινοσκεπάσματα . . . Ὤ, τοῦ ἀπέλπιδος τέλους τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἡμέρας !.. Τὸ Σχολεῖον ! . . . Αὔριον θὰ ἠγείρετο πάλιν μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ δυσκόλου, τοῦ ἀνιαροῦ μαθήματος μὲ τὸν φόβον τοῦ αὐστηροῦ, τοῦ κακοῦ διδασκάλου... Καὶ εἶχε μίαν νύκτα ὁλόκληρον ἐνώπιόντου νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς μελαγχολικὰς ταύτας σκέψεις ! Κρῖμα νὰ μὴ ἦνε ἀσθενές ! Προτιμότερα τὰ ἰατρικὰ τῶν σημερινῶν σακχαρωτῶν, ὅταν αὔριον τὸν περιμένῃ ἡ κόλασις τοῦ Σχολείου... Οὔτε θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ πλέον τὰ θύρματά του, τὰ καλύπτοντα ἀκόμη τὴν τράπεζαν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον... σκοτεινὸν ἤδη καὶ σιγηλόν... Ἀπεγοητεύθη· ἐδηλητηριάσθη ἡ χαρά του ὅλη μὲ τὴν πικρίαν τῆς εἰδήσεως ἐκείνης... Διατί νὰ τῷ ὑπενθυμίσωσι πάλιν τὸ Σχολεῖον, τὰ βιβλία, τὸν διδάσκαλον, τὸ σφάλμα, τὴν τιμωρίαν ; Καλὰ τὰ εἶχε λησμονήσει !... Καμμία λοιπὸν εὐτυχία δὲν εἶνε ἀμιγής; Πόσον ὡραίαν περιέμενε χθὲς τὴν ἐξέγερσιν, καὶ πόσον τὴν φοβεῖται ἀπόψε !. . . Ἂς ἤργει τοὐλάχιστον ὅσῳ τὸ δυνατόν!..

Ἀλλ' αἱ ὧραι παρέρχονται ταχέως. Ἡ ἡμέρα ἔδυσεν. Ἡ νὺξ προχωρεῖ. Ἀραιότεροι ὁλοὲν καὶ ἀσθενέστεροι εἰρωνεύονται, κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τοὺς μελαγχολικοὺς διαλογισμοὺς τοῦ παιδίου, οἱ ἦχοι τῶν συρικτρῶν, τῶν κωδωνίσκων, τῶν κροτάλων καὶ τῶν γελώτων...

Γρ. Δ. Ξενοπουλος.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 342 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφότερα τὰ φύλα. διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἁπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*